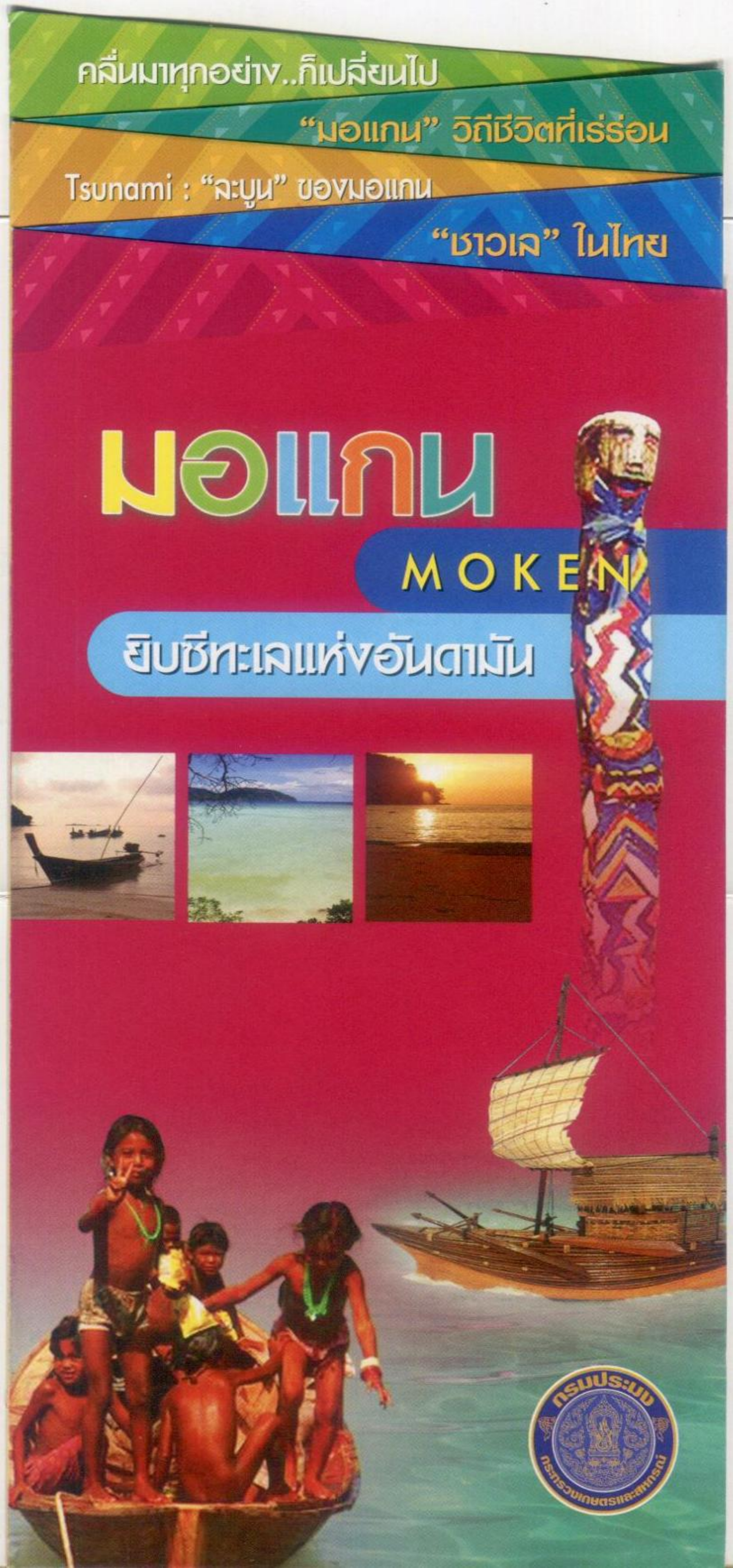
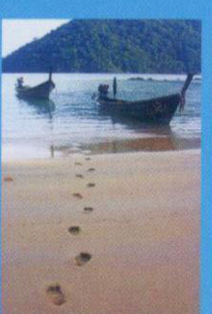
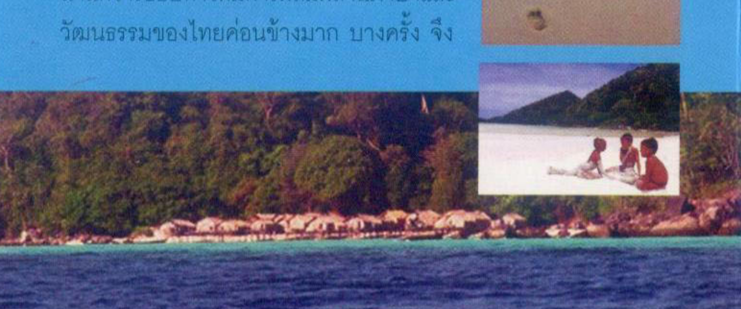

คลื่นมาทุกอย่าง..ก็เปลี่ยนไป
"มอแกน" วิถีชีวิตที่เร่ร่อน
Tsunami : "ละบูน" ของมอแกน
"ชาวเล" ในไทย
มอแกน
MOKEN
ยิบซีทะเลแห่งอันดามัน
กรมประมง
กระทรวงเกษตรและสหกรณ์

"ชาวเล" เป็นคำที่ใช้เรียกขานกลุ่มชาติพันธุ์ที่พูดภาษาตระกูลออสโตรนีเซียน ซึ่งอาศัยอยู่ตามชายฝั่ง หรือเดินทางเร่ร่อนตามเกาะแก่งของทะเลอันดามัน ทางตอนใต้ของประเทศไทย ประกอบด้วยคน 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มมอแกน กลุ่มมอแกลน และกลุ่มอูรักลาโว้ย

กลุ่มมอแกน (Moken) หรือสิงทะเล มีประชากรในประเทศไทยประมาณ 400 คน และในประเทศพม่าอีกประมาณ 2,000-3,000 คน ส่วนใหญ่ยังมีลักษณะการดำเนินชีวิตแบบเร่ร่อน เดินทางทางทะเลบ่อยครั้ง มีพิธีประจำปี คือ งานฉลองเสาวิญญาณบรรพบุรุษ จัดขึ้นปีละครั้ง ในช่วงนี้มอแกนจากเกาะต่างๆ จะชุมนุมกันเพื่อร่วมงานฉลองโดยงดออกทะเล 3 วัน 3 คืน ในช่วง 20 - 30 ปีที่ผ่านมาได้มีมอแกนหลายครอบครัวที่ตั้งหมู่บ้านถาวรที่หมู่เกาะสุรินทร์ และมีการดำรงชีวิตแบบยังชีพโดยการเก็บหาอาหารจากธรรมชาติ ไม่ได้ทำลายความอุดมสมบูรณ์และความหลากหลายทางชีวภาพในหมู่เกาะสุรินทร์

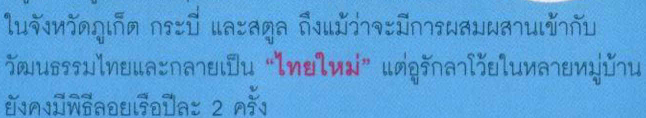
กลุ่มมอแกลน (Moklen) หรือสิงบก มีประชากรในประเทศไทยประมาณ 2,500 คน กระจายตัวอยู่ตามหมู่บ้านในจังหวัดพังงา และภูเก็ต กลุ่มมอแกลนมีภาษาที่คล้ายคลึงกับกลุ่มมอแกน จึงสามารถสื่อสารกันได้ มอแกลนตั้งถิ่นฐานอยู่อย่างถาวรมานานกว่าร้อยปีทำให้มีการผสมผสานภาษาและวัฒนธรรมของไทยค่อนข้างมาก บางครั้ง จึง

เรียกว่า **"ไทยใหม่"** มีสถานะเป็นพลเมืองไทย เด็กๆ มอแกลน เข้าศึกษาในโรงเรียนท้องถิ่น หลายคนนับถือศาสนาพุทธ แต่ยังคงเชื่อในวิญญาณบรรพบุรุษ โดยทุกปีจะมีงานฉลองใหญ่ในอำเภอ บางสัก จังหวัดพังงา

กลุ่มอูรักลาโว้ย (Urak lawoi) มีประชากรในประเทศไทยประมาณ 4,000 คน เป็นชาวเลกลุ่มที่ใหญ่ที่สุด อูรักลาโว้ยตั้งถิ่นฐานอยู่ตามหมู่บ้านต่างๆ บริเวณชายฝั่งหรือบนเกาะในจังหวัดภูเก็ต กระบี่ และสตูล ถึงแม้ว่าจะมีการผสมผสานเข้ากับวัฒนธรรมไทยและกลายเป็น **"ไทยใหม่"** แต่อูรักลาโว้ยในหลายหมู่บ้านยังคงมีพิธีลอยเรือปีละ 2 ครั้ง

ชาวเลทั้ง 3 กลุ่มมีความแตกต่างกันหลายด้าน อาทิเช่น ภาษา แม้จะอยู่ในตระกูลออสโตรนีเซียนเช่นเดียวกัน แต่กลุ่มอูรักลาโว้ยมีภาษาที่แตกต่างจากกลุ่มอื่นมาก ในขณะที่ภาษาของมอแกนและมอแกลนมีส่วนคล้ายคลึงกันสามารถสื่อสารข้ามกลุ่มได้ แต่ทั้งสามกลุ่มไม่มีภาษาเขียน

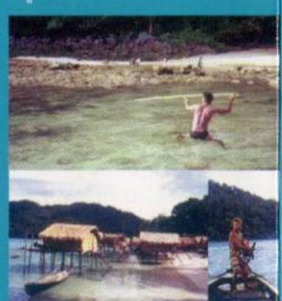
นอกจากนี้พิธีกรรมสำคัญของทั้ง 3 กลุ่ม ก็มีความแตกต่างกัน มอแกนเน้นที่การฉลองวิญญาณบรรพบุรุษมีสัญลักษณ์ เป็นเสาแกะสลักเรียกว่า **"เสาหล่อโปง"** มอแกลนเน้นการฉลองวิญญาณบรรพบุรุษ โดยมีสัญลักษณ์เป็นศาลขนาดย่อมที่ทางใต้เรียกว่า **"เหลาทวด"** ส่วนกลุ่มอูรักลาโว้ยเน้นการลอยเรือ **"ปลาจั๊ก"** เพื่อกำจัดเคราะห์ร้ายออกไปจากชุมชน

จากตระกูลภาษาออสโตรนีเซียนที่มอแกนใช้ และเรื่องราวเกี่ยวกับชนเผ่านักเดินทางทางทะเลในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ คาดกันว่ามอแกนคงจะสืบเชื้อสายมาจากพวกโปรโตมาเลย์ (Proto Malay) ซึ่งเป็นคนพวกแรกๆ ที่อพยพลงมาอยู่แถบคาบสมุทรมลายู ต่อมาคนกลุ่มนี้หันมาใช้ชีวิตทางทะเล เดินทางเร่ร่อนทำมาหากินตามหมู่เกาะและชายฝั่ง ครอบคลุมอาณาบริเวณตั้งแต่หมู่เกาะมะริดในประเทศพม่าลงไปทางใต้และตะวันออกจนถึงหมู่เกาะในทะเลซูลู ประเทศฟิลิปปินส์ รวมถึงหมู่เกาะและชายฝั่งในมาเลเซียและอินโดนีเซียไว้ด้วย แต่ปัจจุบันการเดินทางจำกัดลงมาก ทำให้กลุ่มคนเหล่านี้ก็แยกย้ายกระจัดกระจายกัน และส่งผลต่อการพัฒนาการด้านสังคมวัฒนธรรม และภาษาที่ต่างกันจนแยกออกเป็นกลุ่มย่อยๆ หลายกลุ่ม

เรียบเรียงจาก : โครงการนำร่องอันดามัน สถาบันวิจัยสังคม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ถนนพญาไท กรุงเทพฯ 10330

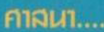
มอแกน (Moken)

หรือในภาษาอังกฤษที่เรารู้จักกันในนามของยิปซีทะเล (sea gypsies หรือ sea nomads) ที่ใช้ชีวิตและเดินทางอยู่ตามเกาะต่างๆ ในทะเล มีวิถีชีวิตแบบเร่ร่อน ปัจจุบันชาวมอแกนส่วนใหญ่ตั้งถิ่นฐานอย่างถาวร ไม่อพยพโยกย้ายบ่อยครั้งเหมือนในอดีต แต่ก็ยังมีการเดินทางไปทำมาหากินทางทะเลอยู่เสมอ เนื่องจากชาวมอแกนเป็นกลุ่มที่จับปลา ปู หอย และสัตว์ทะเลอื่นๆ เป็นอาหาร ไม่เพาะปลูก หรือเลี้ยงสัตว์บริโภค ไม่มีการสะสมอาหาร ดังนั้นการอพยพในแต่ละครั้งจึงเป็นการเข้าถึงแหล่งอาหารที่อุดมสมบูรณ์และหลากหลาย และนอกจากแหล่งอาหารแล้วการอพยพยังถูกกำหนดโดยลมมรสุมและลมประจำถิ่นที่มีอิทธิพลต่อกระแสลม น้ำ และคลื่น อาจจะเห็นได้จากในช่วงฤดูมรสุมชาวมอแกนต้องอพยพโยกย้ายเพื่อตั้งเพิงพัก และจอดเรือบริเวณหาด หรืออ่าวที่เป็นที่หลบคลื่นลมได้ดี นอกจากนั้นชาวมอแกนมักจะย้ายที่พักเมื่อเกิดโรคระบาด เช่น อหิวาตกโรค หรือฝีดาษ เนื่องจากมอแกนมีความเชื่อว่าหากมีผู้บาดเจ็บไม่สบายกันหลายคน แสดงว่าสถานที่นั้นไม่เหมาะสมที่จะเป็นที่พักพิงอีกต่อไป เนื่องจากมีวิญญาณหรือเคราะห์ร้ายคอยรังควาญ จึงต้องมีการอพยพไปอยู่ที่ใหม่

มอแกนมีชีวิตที่ผูกพันอยู่กับทะเลมาเป็นเวลาหลายร้อยปี จึงมีความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับการเดินเรือ การว่ายน้ำ ดำน้ำ และการทำมาหากินทางทะเล ในขณะเดียวกันมอแกนมีความรู้เกี่ยวกับป่าและพืชพรรณที่หลากหลาย เพราะมอแกนเข้าป่าเพื่อตัดไม้ และใบไม้มาทำเรือ ทำเสาบ้าน หลังคาบ้าน และหลังคาเรือ ฝาบ้าน ไม้ฟืน และใช้สมุนไพรบางชนิดเพื่อรักษาโรคภัยไข้เจ็บ

ศาสนา....

มอแกนนับถือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ และวิญญาณต่างๆ ในธรรมชาติรวมทั้งวิญญาณบรรพบุรุษที่มี **"หล่อโบง"** หรือเสาวิญญาณบรรพบุรุษทั้งชาย (แอบ๊าบ) และหญิง (เอบูม) เป็นสัญลักษณ์

มอแกนมีพิธีฉลองที่สำคัญประจำปีคือพิธี **"เหนียะเอ็นหล่อโบง"** หรือการฉลองเสาวิญญาณบรรพบุรุษ ซึ่งบางทีในพิธีนี้ก็มีการลอยเรือสะเดาะเคราะห์ คล้ายๆ กับ อูรักลาโว้ยที่ภูเก็ต ลันตา หรือลิเป๊ะ ในขณะที่อูรักลาโว้ยเรียกเรือสะเดาะเคราะห์ว่า **"ปลาจั๊ก"** ชาวมอแกนเรียกเรือนี้ว่า **"หล่าจัง"** การลอยเรือมีวัตถุประสงค์เช่นเดียวกัน คือ เพื่อนำเอาเคราะห์ร้าย โรคภัยไข้เจ็บ ความทุกข์โศกต่างๆ ออกไปจากชุมชน

ส่วนพิธีฉลองเสาวิญญาณบรรพบุรุษของมอแกนนั้น จัดขึ้นในวันข้างขึ้นเดือนห้าทางจันทรคติ มอแกนจะไม่ออกไปทำมาหากินเป็นเวลา 3 วัน 3 คืน ในช่วงนั้น จะมีงานฉลอง ที่มีการดื่มกิน การเล่นดนตรีร่ายรำการเข้าทรงทำนายโชคชะตาของหมู่บ้าน และมีญาติพี่น้องจากเกาะต่างๆ มาพบปะสังสรรค์กัน

เจ็บไข้ไม่สบาย............

มอแกนมีหมอพื้นบ้านที่รักษาโดยการเข้าทรง เพื่อเจรจากับวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ขอให้ปัดเป่าความเจ็บป่วยออกไป มอแกนใช้สมุนไพรหลายอย่าง ส่วนการทำคลอด มอแกนยังใช้หมอตำแย ซึ่งเป็นป้าๆ มอแกนที่มีความรู้และประสบการณ์ในการทำคลอดเป็นอย่างดี สมัยนี้มอแกนหันมาใช้ยาและการรักษาสมัยใหม่มากขึ้น แต่ส่วนใหญ่ยังใช้วิธีคลอดโดยหมอตำแยอยู่ และยังรักษาประเพณีการอยู่ไฟเพื่อให้มดลูกเข้าอู่เร็ว

"เรือ" บ้านและพาหนะ

เรือหรือ **"ก่าบาง"** เป็นสิ่งที่จำเป็นในชีวิตของมอแกน เป็นทั้งพาหนะ เครื่องมือทำมาหากิน บ้านพักอาศัย และบ่อยครั้งเป็นที่เกิดและที่ตายของมอแกน **"ก่าบาง"** มีเอกลักษณ์ที่โดดเด่นคือมี **"ง่าม"** หรือรอยหยักเว้นที่หัวเรือและท้ายเรือ ประโยชน์ใช้สอยของง่าม คือ เป็นที่ปีนและก้าวขึ้นลงเรือ โดยเฉพาะเวลาลงทะเลเพื่อดำน้ำ และยังใช้ประโยชน์ในการจับยึดลากเรือขึ้นลงหาด คำเรียกส่วนต่างๆ ของเรือมาจากคำเรียกอวัยวะในร่างกายของคน เช่น หละแก้ (ท้อง) ตะบิน (แก้ม) ตู๊โก๊ะ (คอ) บ่าฮ้อย(ไหล่) และต่ะปึ้ง(ซี่โครง) ดังนั้นสำหรับมอแกนแล้ว เรือเป็นเสมือนมนุษย์คนหนึ่ง

เรียบเรียงจาก : โครงการนำร่องอันดามัน สถาบันวิจัยสังคม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ถนนพญาไท กรุงเทพฯ 10330

คลื่นมาทุกอย่าง..ก็เปลี่ยนไป

ความช่วยเหลือหลากหลาย ที่ประดังเข้าสู่ 6 จังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามัน แม้จะทำให้หลายชีวิต มีกำลังใจลุกขึ้น สู้ต่อไป แต่หลายชีวิตก็เปลี่ยนแปลง ไปมาก

"หลังคลื่นกินคนมา...แม่ม่าย มอแกนหกครอบครัว ก็ย้ายขึ้นไปอยู่ บนฝั่ง ไม่กลับมาอยู่ด้วยกันที่หมู่เกาะสุรินทร์" สาลามะ กล้าทะเล หัวหน้าชาวมอแกน หมู่เกาะสุรินทร์ใต้ จังหวัดพังงา บอก

เหตุผลที่แม่ม่ายตัดสินใจหอบลูกหลานไปใช้ชีวิตบนฝั่งก็เพราะคลื่นกินคน พัดเอาทุกอย่างบนเกาะไปจนหมด...จะกลับขึ้นไปอยู่บนเกาะก็ต้องนับหนึ่งใหม่

"ไม่กลับเกาะ ตัดสินใจอยู่บนฝั่ง ก็ยังรับจ้างทำงาน มีรายได้พอเลี้ยงปากท้อง"

หลายคนคงพอรู้กันมาบ้าง ก่อนคลื่นกินคนโหมกระหน่ำ ชาวมอแกนบนเกาะสุรินทร์แยกกันอยู่เป็น 2 กลุ่มใหญ่ๆ แต่จะด้วยเหตุผลอะไรก็ตาม สาลามะบอกว่า มาถึงวันนี้...มอแกน ทั้งสองกลุ่มก็รวมอยู่ด้วยกัน ที่หมู่เกาะสุรินทร์ใต้

"คลื่นกินคนทำลายทุกอย่าง บ้านเรือนมอแกนทั้งสองกลุ่มพังหายไปหมด กลับมาที่เกาะ...ก็มารวมกันอยู่ในพื้นที่อุทยาน"

บ้านพักมอแกนที่หมู่เกาะสุรินทร์ ไม่ได้อยู่บนเรือแบบเก่าเหมือนชาวมอแกนดั้งเดิม แต่มาอยู่ในบ้านที่อุทยานสร้างขึ้นมาใหม่ห่างจากฝั่งไปอีกหน่อย

ชาวมอแกนกับบ้านหลังใหม่ จึงมีวิถีชีวิตห่างทะเลมากขึ้นไปอีก

สาลามะ บอกว่า **"เดิม...แม้ว่าพวกเราจะไม่ได้ใช้ชีวิตบนเรือแต่ ก็ยังมีบ้านอยู่ติดทะเล แต่ตอนนี้ต้องอยู่ห่างทะเล แม้ไม่ไกลมากแต่ก็ทำให้ชีวิตเปลี่ยนไปเยอะ"**

ความเปลี่ยนที่สำคัญสำหรับสาลามะ อยู่ที่ระยะทางระหว่างทะเลกับบ้าน พอบ้านอยู่ไกลทะเลจะไปเล่นน้ำนานๆ ก็ลำบาก

"บ้านสร้างในน้ำ อาบน้ำ...แช่น้ำสบายกว่า เด็กๆ อยู่ใกล้น้ำจะได้หัดว่ายน้ำ...โตขึ้นมาจะได้เป็นชาวมอแกนที่คุ้นเคยกับน้ำ..."

ถามถึงความต้องการที่แท้จริง ชาวมอแกนต้องการอยู่บนเรือหรือบนบก

"ถ้าเป็นไปได้อยากอยู่บนเรือมากกว่า" สาลามะตอบ

แต่กระนั้น สาลามะยอมรับ ความหวังจะมีเรือชาโลน เรืออาศัยของชาวมอแกนดั้งเดิม... คงเป็นไปไม่ได้อีกแล้ว เพราะเมื่อไม่ถึง 5 ปีมาแล้ว...หัวหน้าอุทยานสั่งห้ามไม่ให้ชาวมอแกนตัดต้นไม้ไปทำเรือ...หรือสร้างบ้าน กลัวว่าพวกมอแกนจะตัดต้นไม้จนหมดป่า

เมื่อก่อนชาวมอแกนอาศัยอยู่ในเรือชาโลนจอดริมอ่าวกว่า 10 ลำ เวลาผ่านไปเรื่อยๆ เรือก็เริ่มผุพัง พอตัดไม้ซ่อมแซม...สร้างเรือใหม่ไม่ได้ เรือเก่าๆ ก็พังเสียหายไปหมด

นอกจากนี้ยังมีความเปลี่ยนแปลงของชาวมอแกนที่เห็นได้ชัดเจนจากภายนอก เริ่มจากเสื้อผ้า การแต่งกาย สมัยนี้ผู้หญิงมอแกนไม่เปลือยอกกันแล้ว...นุ่งผ้าถุง ใส่เสื้อยืด ดูทีวี ฟังวิทยุ เหมือนคนทั่วไป พฤติกรรมการกินที่น่าเป็นห่วง เพราะคนมอแกนเริ่มหันมาดื่มเหล้าขาว...เด็กเล็กๆ ก็กินน้ำดำอัดลม

ความเปลี่ยนแปลงต่อมา ที่ตั้งบ้านพักอาศัย แม้ว่าจะอยู่ห่างจากฝั่งออกไปกว่าเดิมนิดหน่อย แต่ลักษณะบ้านก็ยังเป็นเอกลักษณ์ดั้งเดิม...ใต้ถุนสูง หลังคามุงแฝก

จำนวนประชากรชาวมอแกนมีอยู่ไม่มากนักแต่ ปัจจุบันอัตรารอดของเด็กเกิดใหม่เพิ่มขึ้นกว่าเดิมมาก

เรียบเรียงจาก เมื่อมอแกนไกลทะเล ทุกอย่าง ก็เปลี่ยนไป ไทยรัฐ
ฉบับที่ 17271 วันพฤหัสบดีที่ 5 พฤษภาคม 2548

Tsunami : "ละบูน" ของมอแกน

"ละบูน" คืออะไร ลุงซาลามะ ผู้นำชาวมอแกน แห่งเกาะสุรินทร์ จ.พังงา อธิบายว่า

"...ไอ้คลื่นใหญ่ที่มันพัดทำลายหมู่บ้าน พวกมอแกนเรียกกันว่า "ละบูน" เป็นคลื่นใหญ่ที่เกิดแบบแปลกประหลาด เวลาเด็กๆ จะลงเล่นน้ำผู้เฒ่าผู้แก่ชาวมอแกนจะเตือนตลอดว่าให้ระวังละบูน พอเห็นน้ำขึ้น-ลง ผิดสังเกตก็รีบวิ่งขึ้นที่สูงทันที..."

แต่ว่าการเกิด "ละบูน" ตามความเชื่อของชาวมอแกนนั้น ลุงซาลามะแกอธิบายได้ว่า "ละบูน" ไม่ใช่เกิดจากปรากฏการณ์ธรรมชาติ แต่ว่าเกิดจากการกระทำของ "พญาน้ำ"!?!

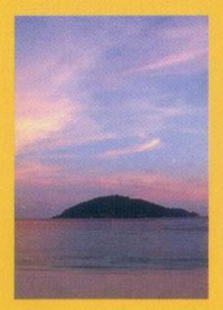
"พวกมอแกนเราเชื่อว่าในน้ำมีพญาน้ำ ส่วนในป่าก็มีพญาป่าอาศัยอยู่ ถ้ามอแกนไปทำอะไรผิดก็จะถูกลงโทษอย่างละบูนนี่เป็นการลงโทษของพญาน้ำ"

เรื่องการถูกพญาน้ำลงโทษนี่ ลุงซาลามะ แกตั้งข้อสันนิษฐานน่าจะเกิดจากการที่มีคนไปทำ "หล่อโบง" มากเกินไป โดยไม่ได้มีการเซ่นไหว้

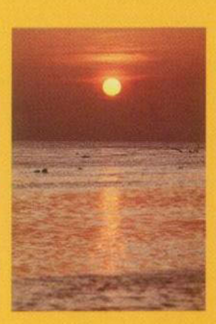
"หล่อโบง ของชาวมอแกนจริงๆ ปกติจะทำปีละไม่เกิน 4 ต้นและไปปักไว้ตามที่ต่างๆ แต่หลังๆ มาเขาทำหล่อโบงกันเยอะเกินและไม่มีการเซ่นไหว้ นี่ก็เลยเป็นสิ่งที่ทำให้มอแกนถูกทำลาย เพราะว่ามันผิดไปจากธรรมชาติของมอแกน พญาน้ำจะเข้ามากวาดล้างสิ่งไม่ดีให้หมดไป" ลุงซาลามะตั้งข้อสังเกต ถึงเรื่องนี้จะพิสูจน์ไม่ได้ แต่ก็ห้ามความคิดแกไม่ได้เหมือนกัน

สำหรับเหตุการณ์คลื่นยักษ์พัดถล่ม ชาวมอแกนที่เกาะสุรินทร์เกือบทั้งหมดสิ้นเนื้อประดาตัว เพราะ "ละบูน" นั้นพัดพาหมู่บ้าน เรือ และ ข้าวของเครื่องใช้ของพวกเขา หายวับไปในทะเล แต่ว่าพวกมอแกนก็เอาตัวรอดปลอดภัยกันทุกคน ทั้งนี้ก็เพราะพวกเขานั้นรู้เรื่องลางบอกเหตุล่วงหน้า และมอแกนก็ระวังฝังใจกับ "ละบูน" มาโดยตลอด นอกจากนี้ มอแกนยังเป็นผู้ที่เชี่ยวชาญเรื่องทะเลมากๆ เมื่อเห็นสายน้ำผิดปกติพวกเขาก็รีบเผ่นขึ้นที่สูงทันที

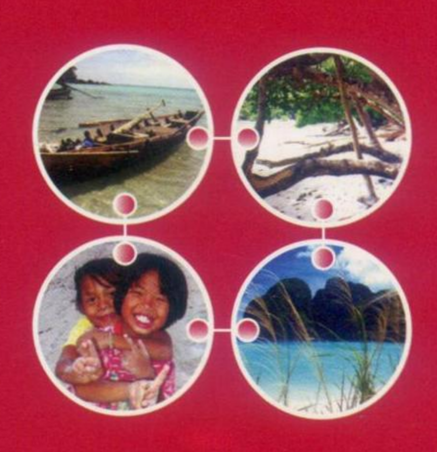

Tsunami - สึนามิ (ตามราชบัณฑิตยสถาน) เป็นภาษาญี่ปุ่นเขียนด้วยอักษรสองตัว คือ tsu ที่แปลว่า ท่าเรือ และ nami ที่แปลว่าคลื่น. Tsunami เป็นชุดของคลื่นใต้น้ำยักษ์ที่มีความยาวคลื่นหรือระยะระหว่างสันคลื่นยาวมากและใช้เวลานานในการเกิดคลื่น ซึ่งเกิดขึ้นภายใต้น้ำจากการรบกวนอย่างแรงทำให้เกิดการแทนที่น้ำในแนวดิ่งอย่างรุนแรง ทำให้มวลของน้ำเคลื่อนที่ด้วยความเร็วสูง เกิดเป็นคลื่นสึนามิ ที่มีพลังงานมหาศาลและมีความเร็วสูงมาก ปรากฏการณ์ธรรมชาติบางอย่าง ได้แก่ ภูเขาไฟระเบิดในทะเลแผ่นดินไหวหรือแผ่นดินถล่มในทะเล และอุกกาบาต หรือดาวหางที่ตกลงในทะเลจะทำให้เกิดปรากฏการณ์แทนที่น้ำในลักษณะดังกล่าว ในระหว่างที่สึนามิเคลื่อนที่อยู่ในมหาสมุทร จะมีลักษณะเป็นคลื่นใต้น้ำ ที่เห็นเป็นเพียงระลอกสูงราว 30 เซนติเมตร ถึง 1 เมตรเท่านั้น แต่เมื่อสึนามิเคลื่อนที่เข้าหาฝั่ง สู่เขตน้ำตื้น ความเร็วจะลดลง ในขณะที่ความสูงของคลื่นกลับยิ่งทวีขึ้น

เรียบเรียงจาก "ละบูน" คลื่นยักษ์ในภาคภาษา "มอแกน"
ปิ่น บุตรี 26 มกราคม 2548 17:21 น. http://manager.co.th

มอแกน

MOKEN

ยิบซีทะเลแห่งอันดามัน

มอแกนมา จากไหน ฉันไม่รู้
ชีวิตอยู่ กับทะเล มานานแสน
ได้เดินทาง ระหว่างเกาะ ทั่วดินแดน
ทะเลคือ แว่นแคว้น ของพวกเรา

มอแกน งาดิ้น นง ปิต๊ะ จ้อย ดัน ฮ้า
แอม ตะ อ่อเกน เมาะ กาน ตะ อ่อเกน ละไก เลียว
แอม ตะ ก่ามาง หล่าเกา ปอลาว ต่าฟู่ง
ตะเอา ตุ๊ม ผุงะ มอแกน

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด